Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 17de Februar 1861.

(Fra „Deseret News.")

Jeg ønsker fornemmelig at rette min Tale til de Ældste af Israel denne Morgen, at de og Andre kunne høste Gavn og Belærelse deraf. Jeg vil spørge de Tilstedeværende i denne Forsamling, om de ikke have bragt i Erfaring, at naar de gjøre saa godt, de forstaae — naar de ære deres Gud, deres Kald, deres Præstedømme, deres Legemer paa Jorden — om de da ikke ønske, at Alle vilde gjøre ligesaa? — ønske, at deres Brødres Begreber og Handlinger skulde være liig deres egne, uden derfor at ansee sig som et ufeilbarligt Mønster for Andre? Det er ligesaa naturligt for Eder at ønske, at Andre skulde være ligesom Eder, som det er for Eder at aande.

Mit Ønske er, at de Ældste skulle forstaae Menneskeslægten som den er — gaae ud til Folkene og tage dem som de ere. Send en Ældste ud i Verden til at prædike Saliggjørelsens Evangelium, og han vil finde, at nogle Individer besidde større Sjæleevner end Andre. Bliv hos en Familie, naar man anmoder Dig om at overnatte der, og Du vil maaskee opdage, at den Families Medlemmer ere i den dybeste Uvidenhed: deres Aand bevæger sig i en lav og nedværdiget Sphære, ligesom deres Fædres før dem; Ingen har lært dem at udbanne deres iboende Aandsevner, og derfor ere de indskrænkede og enfoldige. Gaa ind i et andet Huus, og Du vil erfare, at ethvert Medlem af den Familie har erhvervet sig saa megen Oplysning og Dannelse, som deres Evner og Omstændigheder have tilladt. Man kan finde een Deel af Samfundet ivrigt beskjæftiget med at studere Nutidens Videnskaber, en anden de skjønne Kunster, osv., Alt efter deres Evner, Smag og Livsforhold, medens Andre synes at befinde sig i en fuldkommen Sløvhedstilstand; men desuagtet ønsker Enhver, at Alle skulle være liig ham selv.

Man seer undertiden Individer i Forsamlingerne om Søndagen og ved offentlige Leiligheder med uredet Haar, uvaskede Ansigter og Hænder og sjusket klædte. Have de ikke Kamme eller Sæbe?

Jo, de have, eller kunne idetmindste have det. Hvoraf kommer det da, at man seer saadanne skidenvorne Personer? Maaskee deres Forældre have lært dem, at det var Forfængelighed, som drev Folk til at være rene og nette. Maaskee deres Mødre lærte dem i deres Barndom, at dersom de vaskede deres Ansigt, redte deres Haar og klædte sig net og ordentligt for at see tækkelige ud blandt andre Mennesker, var det et Beviis paa, at de vare fulde af Stolthed. Have ikke nogle af Eder, Søstre, faaet den Belærelse i Eders Ungdom, at dersom I brugte en Silkekjole, skete det udelukkende af Forfængelighed? Jo, tilvisse. Jeg kjender en Søster i denne Kirke, som opbrændte flere Kjoler, da hun blev Methodist, fordi hun ansaae det for urigtigt at bære smukke og kostbare Klæder; hun meente, at det kun var Forfængelighed, der bragte Menneskene til at bære kostbare Klæder, og i dem kunde hun ikke komme frem for Herren i Ydmyghed. Hun kom tillige i Tanke om, at hvis hun gav sine smukke Klæder bort, vilde Andre begaae den samme Synd som hun, ved at bruge dem, følgelig ødelagde hun dem.

Men lad os vende tilbage til de Ældste. Naar en Ældste besøger en Green, maa han være aarvaagen paa sig selv, ellers er han let udsat for at blive utilfreds med den præsiderende Ældste, og vil begynde at klage over, at denne ikke er som han, forstaaer som han eller opfatter Evangeliet som han. Han vil sige til Grenens Medlemmer: „I vandre i Mørket, I trænge til Belærelse, I skulde have en dygtig Ældste her — en Mand med Forstand — til at undervise Eder." Vel, Broder, vil Du blive her og lære os? Maaskee han ved Overtalelser kan bevæges til at blive, og hvad vil han udrette? Bryde Grenen istykker og tilintetgjøre de Helliges Tro om muligt. Hvorfor? „Fordi I ikke ere som jeg." Overvei dette, Brødre. Vi ønske, I skulle høste lidt Gavn af vor Erfaring.

Naar jeg fremtræder her og taler om Ting, der vedkomme andre Nationer og Slægter, og naar Andre prædike om Noget, som angaaer fremmede Folkeslag, have vi ikke saa megen Nytte deraf, som af at forstaae os selv. Lad os hvorsomhelst vor Skjebne fører os og blandt alle vore Omgivelser bestræbe os for at efterleve Sandhedens Grundsætninger, og nære gode Ønsker og Forsætter. Er det Viisdom for de Ældste at danne alle Andre fuldkommen efter sine egne Anskuelser og Begreber? Er dette den rette Fremgangsmaade? Nei, ingenlunde. Det er netop Viisdom at behandle Andre efter de Evner, de besidde, og at behandle deres Familier efter de Evner, de have. Ved at gaae omkring i et District ville I finde Personer, der ere meget oplyste i adskillige Punkter, og som ere uvidende om andre Gjenstande. De kunne f. Ex. have god Forstand paa religieuse Sager og være mindre bekjendte med andre Ting. Deres Tilbøieligheder ere ogsaa forskjellige fra Eders. Hvad ville I gjøre med dem? Gjøre dem til gode Mennesker, til Hellige, saavidt det staaer til Eder.

Vi ere paa Grund af vore Traditioner, tidligere Livsstillinger og Begreber tilbøielige til at tilskrive enhver af Menneskenes Handlinger Virkningen af en usynlig Magt — det Gode eller Onde. Gud er Ophav til alt Godt; men alligevel ville vi finde, om vi forstaae vort eget Væsen ret, at ikke enhver god Handling, vi udføre, directe kan tilskrives vor himmelske Fader, hans Søn Jesum Christum eller den Hellig-Aand; ei heller kunne vi tilskrive enhver Mands eller Qvindes onde Handlinger Djævelens eller hans Aanders Indflydelse; thi Skaberen har organiseret Mennesket saaledes, at han kan handle

fuldkommen uafhængigt af alle Indflydelser, der omgive ham. Disse Indflydelser følge ham bestandig, og ere altid rede til at lede og styre — til at føre ham til Sandhed eller til Fordærvelse. Men ledes han altid af saadanne Indflydelser i enhver Handling? Nei. Gud har bestemt, at vi skulle handle frit og uafhængigt, og om vi ville bede om det Gode, kunne vi faae det; og om vi give efter for Fristelsen, er det Onde ved Haanden, rede til at føre enhver af Adams Sønner og Døttre til Fordærvelse; men det er den Almægtiges Hensigt, at vi skulle handle ganske frit. Naar I derfor see en Mand, som er fuld af den Hellig-Aand, kunne I ikke vente, at han skal gjøre nøiagtig som I i alle Ting; men Eders religieuse Begreber ville være eens, thi den Hellig-Aand bibringer Ingen saadanne falske Traditioner eller feilagtige Ideer, som Menneskene have.

„Dersom jeg troede," siger En, „at saadan en Mand eller Qvinde var en Hellig, maatte jeg opgive Tanken om alt Godt." Af hvad Grund? „Fordi deres hele Vandel er saa forskjellig fra min." Hvis I betragte de Traditioner, som mere eller mindre følge os, ville I see, at hvad jeg har anført, forholder sig saaledes. Dersom jeg vasker mig, iforer mig ordentlige Klæder eller tager Noget paa, som er bestemt til Stads eller Pryd, ansees det af Nogle som den høieste Grad af Daarskab og Forfængelighed — det betragtes som en svær Synd, og disse Følelser opstaae i deres Sind: „Kan en saadan Herre eller Dame ogsaa være en Christen, thi jeg er bleven lært, at alt Saadant er Stolthed." Jeg har kjendt Folk, som have været flere Aar i denne Kirke, hvilke jeg troer ansee det som en utilgivelig Synd at komme til Forsamling med reenvaskede Ansigter og Hænder. Hvorledes ere de fleste Christnes Begreber om en Prophet? De forestille sig ham som en Mand, hvis Haar række til midt paa Livet. Kjæmmet? Nei, han maa ikke benytte sig af en saadan profan Ting som en Kam. Det vilde være den høieste Daarskab, det vilde være en stor Synd; derfor tænke de sig ham med langt, filtret, skident Haar, som hænger ham i Uorden om Skuldrene. Ere hans Hænder vaskede? Nei. Hans Negle klippede og rensede? Nei, de ere som smudsige Fuglekloer. Er han munter? Nei, han maa gaae med et langt Ansigt, aldrig lade et Smiil spille paa om sine Læber, men maa gaae nedslaaet omkring bestandigen, som for at udtrykke: „O Herre! hav Medynk med Menneskene." Fremstil en Prophet, der svarer til den secteriske Verdens Begreber, og I ville faae en Mand af omtrent dette Udseende. Er han iført en ordentlig Klædebragt? Nei, han maa have et Faareskind om Lænderne, fastholdt af et Belte, der er ligesaa skident og pjaltet som vore vilde Indianeres.

Andre ere i deres Opvæxt blevne lærte at vaske sig og at klæde sig net og ordentligt. Enhver af disse Klasser handler efter deres Tro og Traditioner, og den Ene vil sige til den Anden: „Dersom Du ikke bærer Dig ad som jeg, gjør Du uret." Dette er ligesaa naturligt for dem som at indaande den atmosphæriske Luft. Dette ønsker jeg afskaffet blandt de Hellige. Jeg ønsker, at de Ældste skulle tage Menneskene som de ere. Hvormange ere der ikke, som ingen Indflydelse have over visse Aander i denne Kirke? Vide I, hvorledes man skal nærme sig en Mand, der er fuld af Mistro og Egensindighed — som troer, at alle Folk gjøre forkeert, undtagen han? Hvorledes ville I bære Eder ad med at vinde en saadan Persons Velvillie og Kjærlighed? Vide I, hvorledes I skulle drage den Aand til Eder og faae den til at bøie sig for Eder? Hvis I ikke vide

det, forstaae I ikke tilfulde Eders Pligt, Eders Kald og Eders Præstedømme. Jeg vil, at Folk skulle have Indflydelse over sig selv, og dernæst lære at faae Indflydelse over deres Medmennesker, saa at de kunne underkaste sig saadanne Aander, drage dem til sig og underviise dem om det, der kan føre dem til det evige Liv.

Der er een Ting, som jeg i Sandhed gjerne saae, de Ældste vilde forbedre sig i — ikke at det er saa dadelværdigt, at jeg vil offentlig irettesætte Nogen derfor. Paa Grund af deres Traditioner og Charakteer ønske de, at Alle skulle være dem lige, og naar de revse Sødskende, der have feilet, revse de dem undertiden for haardt. Nogle Charakterer taale ikke mere end en vis Grad af Tugtelse, og dersom I overskride denne, udsætte I Eder for at drive dem bort — at bringe dem til Fortvivlelse. I maae lære at forstaae, naar I have revset nok.

Forstaae I at tugte Eders Børn ret? Naar de have feilet, da grib dem i Gjerningen om muligt, og forehold dem, hvori de have forseet sig; siig dem, de fortjene en streng Revselse, hvis de gjøre saa oftere, og naar I revse dem, da gjør det paa en saadan Maade, at de huske det mere end fire og tyve Timer.

Siig til de Hellige, at dersom deres Vandel ikke er som den skal være, blive I nødte til at revse dem. Søg aldrig at nedsætte Nogen; det er vor Mission at ophjælpe og frelse Menneskene, ikke at skade dem.

Da Oliver Cowdery ønskede at faae en større Indflydelse i Kirken end Joseph, talte Herren til ham ved Joseph og sagde, at om han (Oliver) skulde arbeide hele sin Levetid trofast, og være et Redskab i Herrens Haand til at frelse kun een Sjæl, hvor stor vilde da hans Glæde ikke være i Himmelen over denne ene Sjæl! Dersom vi i al Evighed kunde glæde os og prise Gud, fordi vi have været Midler til at frelse een Sjal, kan jeg med god Grund sige, at dersom I kunne bidrage til at frelse endog det ringeste eller laveste Fornuftvæsen, hvor stor vilde ikke Eders Glæde være i Himlene! Lat os derfor frelse Mange, og vor Glæde vil forøges i Forhold til det Antal, vi frelse. Lad os aldrig støde Nogen tilbage.

Jeg spurgte nogle af Brødrene i Raadet forleden Aften, om de ikke vilde bevise sig selv den Tjeneste, fra den Stund af at vandre saaledes i enhver Henseende, at deres Debet ikke overstiger deres Credit, naar Bøgerne engang oplades, og Enhver skal dømmes efter sine Gjerninger. Jeg formanede dem til at leve saa, at der paa hiin Dag ikke kan opvises nogen Debet mod dem. Det vil være en stor Glæde for os at vide, at vi have frelst alle dem, som Faderen har anbetroet os. Jesus sagde, at han vilde ikke miste Nogen af sine Brødre, uden Fortabelsens Børn. Lad os bestræbe os for at frelse Enhver, Herren giver os i Værge, og naar I blive ansatte som Bisfopper, eller kaldes til at prædike Evangeliet blandt fremmede Nationer, eller til at reise igjennem vore Settlementer for at ordne de Helliges Anliggender, da lad det altid være Eders Stræben at frelse Alle. Enhver Mand og Qvinde fortjener at frelses. Der er intet Fornuftvæsen, naar undtages dem, der have syndet mod den Hellig-Aand, uden det fortjener, kan jeg sige, at en Ældste offrer hele sin Levetid paa at frelse det i Guds Rige. Bestræb Eder derfor for at opfatte Menneskene som de ere, og søg ikke at omstøbe dem efter samme Form som I, thi dette kunne I ikke. Jeg er mig selv, og I ere Eder selv. Lad os lære, hvorledes vi skulle nærme os hverandre, og hvorledes vi skulle faae Indflydelse over den Aand, der boer i vort Indre.

Mange troe, de kunne jage Folk ind

i Himmelen, men dette lader sig ikke gjøre, thi Aanden i os er ligesaa uafhængig som Gud selv. Folk lader sig ikke tvinge, og I kunne godt faae Plads i en Mygs Øie til alle de Sjæle, der lade sig skræmme ind i Himmelen ved at afmale dem Helvedes Pine. Lær derfor Viisdom, saa at naar I see en Broder, der er nedsunken i den dybeste Armod, men som desuagtet anstræber at gjøre Ret, I da kunne elske ham ligesaa høit, som om han havde været klædt i Purpur og kostelige Klæder. Underviis Folk, indtil de faae en udstrakt Kundskab og Forstand — indtil deres Traditioner ere ryddede afveien — saa ville de blive af eet Hjerte og eet Sind i religieus Henseende.

Om I nogensinde maae revse en Person, da straf ham ikke haardere, end I have Balsam nok til at læge Saaret med. Nogle af Eder kunne bevidne, at I ere blevne revsede af mig, men der er ikke een af Eder, uden jeg kunde trykke ham til mit Bryst og føre ham med mig bestandig. I fortjene Revselse; men Gud forbyde, at jeg skulde straffe Nogen saa haardt, at det ikke længere stod i min Magt at frelse dem, og gjøre bedre Mennesker af dem. Det er ikke mit daglige Studium at udgrunde, hvad en Prophets Mening var om Ting, der hændte før Syndfloden, eller som skulle skee efter Millenniet, hvorledes Adam plantede sine Stikkelsbærbuske, eller i hvilken Deel af Haven Eva befandt sig, da hun tog af den forbudne Frugt, men jeg ønsker at have Viisdom nok til paa bedste Maade at lede Eder til det evige Liv, saa I kunne blive frelste i Guds Rige. Jeg siger atter: Revs Ingen for haardt. Naar I holde Riset i Eders Haand, da beed Gud om Viisdom til at bruge det, saa at det kan blive benyttet til vedkommende Individs Frelse og ikke til dets Fordærvelse. Kunne vi frelse Alle? Ja, Enhver, der vil lade sig frelse. Dersom Nogen ikke bliver frelst, er det fordi han ikke selv ønsker det.

Jeg kunde umulig frelse en Sjæl i Guds Rige, som foretrak at gaae til Helvede, selv om jeg havde al den Magt, alle Evighedens Guder besidde; ei heller kan eller vil Gud gjøre det. Enhver, der ønsker Frelse, og vil gjøre det Gode, ønsker jeg at frelse, og Christus vil ikke miste Andre end Fortabelsens Børn. Jeg kan være et Redskab i Forsynets Haand til at frelse Tusinder og Millioner i det celestiale Rige, som ellers maaskee ikke vilde komme der. Vi ere ligesom den gode Læge, og naar vi see, Nogen lider af Smerte i Hovedet, Øinene, Lemmerne eller enhver anden Deel af Legemet, er det vor Pligt at have vore Mediciner paa rede Haand — at salve, velsigne og helbrede den Lidende og true Sygdommen, og ikke dræbe ham ved at fylde ham med Mediciner, hvis Virkninger, vi ikke kjende, hvilket mange af Verdens Læger gjøre. Giv dem Medicinen med Betænksomhed og i al Mildhed. Søg omhyggeligt at udfinde den meest passende Medicin til hver Patient, samt hvormeget I tør bruge, thi der er ligesaa stor Forskjel paa den aandelige Organisme, som der er paa den legemlige. Man kan bemærke en evig Afvexling i begge. Man kan gaae til en Person, der lider af Feber, og hvis man behandler ham paa samme Maade som en lignende Patient i forrige Uge, vil han maaskee indvies til Graven. Vi bør vide bedre.

Jeg kunde holde en heel Tale over Doctorsager, thi vi have saamange, som ikke forstaae sig derpaa, endog blandt dem, der give sig Mine deraf, men det er til ingen Nytte. Jeg vilde hellere have nogle af Søstrene til at pleie mig i et Sygdomstilfælde, end mange af dem, der udgive sig for Læger.

Eldster af Israel, lær at være aandelige Læger. Hav altid Medicinen hos Eder, saa Enhver kan nyde Godt deraf, naar fornødiges.

Vi ville nu slutte vor Formiddagsforsamling. Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Guddommen.

(Fortsat fra Pag. 216.)

Gud som Person er ei allestedsnærværende.

Bibelen. 1 Moseb. 11, 5. 7. „Da nedfoer Herren for at see den Stad og det Taarn, som Menneskenes Børn byggede. — — — Og Herren sagde: Lader os fare ned og forvirre deres Tungemaal.“

1 Moseb. 17, 22. „Og han lod af at tale med ham, og Gud foer op fra Abraham.“

1 Moseb. 18, 20. 21. 33. „Og Herren sagde: Efterdi det Skrig af Sodoma og Gomorra er stort, og efterdi deres Synd er meget svar, da vil jeg nu fare ned og see, om de have gjort fuldkommeligen efter det Skrig, som er kommet for mig, eller om ikke, vil jeg vide det. Og Herren gik bort, der han havde udtalt til Abraham.“

1 Moseb. 35, 9. 13. „Og Gud aabenbaredes atter for Jacob, der han var kommen af Paddan-Aram, og velsignede ham. Og Gud foer op fra ham af det Sted, hvor han talede med ham.“

2 Moseb. 24, 12. „Og Herren sagde til Mose: Stig op til mig paa Bjerget og bliv der, saa vil jeg give Dig Steentavlerne.“

2 Moseb. 29, 45. „Og jeg vil boe midt iblandt Israels Børn, og jeg vil være deres Gud.“

4 Moseb. 11, 25. „Da kom Herren ned i Skyen og talede med ham.“

4 Moseb. 23, 4. „Og Gud mødte Bileam, og han sagde til ham: Jeg haver tilredt syv Altere og offret en Stud og en Vædder paa hvert Alter.“

5 Moseb. 23, 14. „Herren din Gud vandrer midt iblandt din Leir for at udfrie Dig, og din Leir skal være hellig, at han skal ikke see nogen ubluelig Handel hos Dig og vende sig bort fra Dig.“

1 Kong. 19, 11. „Og han sagde: Gak ud, og Du skal staae paa Bjerget for Herrens Ansigt. Og see, Herren gik forbi, og et stort og stærkt Veir sønderrev Bjergene og sønderbrød Klipperne for Herrens Ansigt, men Herren var ikke i Veiret; og der kom et Jordskjælv efter Veiret, men Herren var ikke i Jordskjælvet; og efter Jordskjælvet kom en Ild, men Herren var ikke i Ilden; men efter Ilden kom en stille, sagte Lyd.

Es. 66, 18. „Jeg skal sanke alle Hedningerne, og de skulle komme og see min Herlighed.“

Hab. 3, 3. „Gud kom fra The-

man, og den Hellige fra Parans Bjerg."

Amos 9, 1. „Jeg saae Herren staae paa Alteret."

Sach. 8, 3. „Saa sagde Herren: Jeg er omvendt igjen til Zion og vil boe midt i Jerusalem, og Jerusalem skal kaldes Sandhedens Stad, og den Herre Zebaoths Bjerg et Helligheds Bjerg."

Phil. 2, 5. 6. „Det samme Sindelag være i Eder, som og var i Christo Jesu, hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud liig."

Mormons Bog. Alma 13, 8. (Side 276.) „Og det skete, da Aaron saae, at Kongen vilde troe hans Ord, begyndte han fra Adams Skabelse af og læste Skrifterne for Kongen, hvorledes Gud skabte Manden efter sit eget Billede."

Ether 1, 3. 5. 8. (Side 523.) „Og da de vare komne ned i Nimrods Dal, skete det, at Herren kom ned og talede med Jareds Broder; og han stod i en Sky, og Jareds Broder saae ham ikke. Og Herren befalede dem at gaae frem ind i Ørkenen, ja, ind i den Deel, hvor aldrig noget Menneske havde været. Og det skete, at Herren gik foran dem og talede med dem, som han stod i en Sky og gav Anviisning, hvorhen de skulde vandre. — — — Og ved Enden af det fjerde Aar skete det, at Herren kom igjen til Jareds Broder og stod i en Sky og talede med ham. Og i en Tid af tre Timer talede Herren med Jareds Broder og revsede ham, fordi han ikke ihukom at paakalde Herrens Navn. — — — Og det skete, at da Jareds Broder havde sagt disse Ord, see, da udrakte Herren sin Haand og rørte ved Stenene med sin Finger, den ene efter den anden; og Sløret blev taget bort fra Jareds Broders Øine, og han saae Herrens Finger, og den var som en Mands Finger, ligesom Kjød og Blod; og Jareds Broder faldt ned for Herren, thi han blev slagen med Frygt."

Vagtens Bog. (2den Forelæsn. om Troen § 18.) „Efterat Mennesket var skabt, lodes han ikke uden Kundskab eller Forstand for at vandre i Mørke og forøde en Tilværelse i Uvidenhed og Tvivl (om det store og vigtige Punkt, som bevirkede hans Lyksalighed), angaaende den virkelige Kjendsgjerning ved hvem han var skabt, eller for hvem han var ansvarlig for sin Opførsel. Gud talte med ham Ansigt til Ansigt. For hans Aasyn var det ham tilladt at staae, og fra hans egen Mund var det ham tilladt at annamme Underviisning. Han hørte hans Røst, vandrede for ham, og skuede hans Herlighed, medens hans Forstand blev oplyst, og han sattes istand til at give Navne til sin Skabers Gjernings store Mangfoldighed."

(2den Forelæsn. § 55.) „Lader os her bemærke, at efterat en Deel af Menneskeslægten er bleven bekjendt med det vigtige Factum, at der er en Gud, som har skabt og opholder alle Ting, vil Udstrækningen af deres Kundskab med Hensyn til hans Væsen og Herlighed, beroe paa deres Flid og Trofasthed i at søge efter ham, indtil de, ligesom Enoch, Jareds Broder, og Moses, kunne opnaae Tro nok paa Gud og Kraft til at see ham Ansigt til Ansigt."

(Side 234, 3.) „Herren rørte ved vor Forstands Øine, og de bleve opladte, og Herrens Herlighed omskinnede os; og vi saae Sønnens Hrrlighed ved Faderens høire Haand, og annammede af hans Fylde."

Pearl of great Price. (Side 9.) „Og det skete, at Moses raabte til Herren, sigende: Fortæl mig, jeg beder Dig, hvorfor disse Ting ere saa, og hvorved Du dannede dem? Og see, Guds Herlighed omstraalede Moses, saa at Moses stod i Guds Nærværelse, og

han talte med Moses Ansigt til Ansigt, og den Herre Gud sagde til Moses: i min egen Hensigt har jeg gjort disse Ting."

(Side 22.) Men jeg, Abraham, og min Broderson, Loth, bade til Herren, og Herren viste sig for mig og sagde: Staa op og tag Loth med Dig, thi jeg agter at føre Dig ud af Haran og at gjøre Dig til en Tjener, for at bringe mit Navn til et fremmed Land. — — — Efterat Herren havde ophørt at tale med mig, og unddraget mig sit Ansigt, sagde jeg i mit Hjerte: Din Tjener har søgt Dig af ganske Hjerte, nu har jeg fundet Dig. — — — Og Herren aabenbarede sig for mig som Bønhørelse af mine Bønner og sagde til mig: Til din Sæd vil jeg give dette Land. Og jeg, Abraham, reiste mig fra Alteret, som jeg havde bygget for Herren, og drog derfra til et Bjerg østenfor Bethel."

(Side 25.) „Og der stod En iblandt dem, der var Gud liig, og han sagde til dem, der vare med ham: Vi ville gaae ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Materier og danne en Jord. — — — Da sagde Herren: Lader os gaae ned. Og de gik ned i Begyndelsen og organiserede og dannede Himlene og Jorden."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Christus har befalet os, ikke at kaste Perler for Sviin; men dette Bud bliver desværre ikke altid efterlevet af dem, hvem Herren i denne sidste Huusholdning har givet sit Evangeliums kostelige Perler, og Følgen er, at de, der oversee denne Frelserens Lærdom, tabe Velsignelser, istedetfor at vinde dem -- de bortstøde den Hellig-Aand, istedetfor at neddrage den over sig, og deres Sind bliver formørket. Hvad vi nærmest sigte til er: det Unyttige i at indlade sig i Samtaler om Guds Rige med Mennesker af en gjenstridig, trættekjær og spottende Aand. Det er ikke saa sjelden, at vore Søskende, og især de, som nylig ere indkomne i Kirken, lade sig henrive af deres Begeistring for Sandhedens Sag og spilde deres Tid og trætte deres Aand paa saadanne Individer, som de nys nævnte, for at faae dem til at forstaae og anerkjende Rigtigheden af vor Religion; men efter saadanne Samtaler føle de sig næsten altid forstemte og ilde tilpas, og undertiden hænder det ogsaa, at de gribes af Modstanderens Aand, og alle deres Bestræbelser for at oplyse ham have været frugtesløse og efterladt en piinlig Tomhed i deres eget Indre. Værer derfor forsigtige, Søskende, at I ikke besnæres af saadanne Aander.

Det er meget let at forstaae, naar vort Vidnesbyrd gjør Gavn. Da føle vi os opløftede, Guds Kraft vil hvile over os, Herrens Aand vil styrke vor Hukommelse, vore Tanker ville opklares og vor Beviisførelse være letfattelig og overbevisende. Efter en Samtale i denne Aand føle vi os lykkelige og vort Hjerte vil juble af Taknemmelighed til vor evige Fader for det Privilegium, at han benyttede os til at aabne Himmeriges Riges Dør for en af hans Sønner eller Døttre. Den oprigtige Sandhedsøger vil med spændt Opmærksomhed lytte til ethvert Ord, der falder fra vore Læber,

det vil rodfæste sig dybt i hans Hjerte og den Almægtiges Aand, som besjæler os, vil overføres paa ham og stadfæste Sandheden i hans Sind, saa ingen Magt, hverken synlig eller usynlig, kan berøve ham dette Vidnesbyrd, saalænge han ikke selv forkaster det. Det er netop dette Vidnesbyrd — Aandens Vidnesbyrd, som gjør de Hellige saa urokkelige i deres Tro, og Ingen kan fatte det, uden han annammer det, thi det er fra Gud.

Der gives mange Mennesker, hvilke ikke have den ringeste Ærefrygt for Gud, eller religieuse Ting overhovedet, men som ansee det som en Fornøielse eller en behagelig Tidsfordriv at opponere mod de Hellige, naar de fremsætte Evangeliets Principer for dem. De Hellige skulde have Forstand nok til at bedømme Aanden hos dem, med hvem de tale, og naar de opdage, at de ere aldeles uimodtaglige for Sandheden, da kan denne Regel med Rette anvendes: „Kaster ikke Eders Perler for Sviin, eller det Hellige for Hundene." Hvad hjælper det vel at saae, naar Herren ikke giver Væxten? Eller hvad Frugter kunne vi vente at høste paa en ufrugtbar Jordbund? Herren vilde være mishaget med en saadan Fremgangsmaade, hvilket klarlig vil tilkjendegives for os derved, at han ikke vil staae os bi med sin Aand, og uden denne vil vort Vidnesbyrd kun være Mundsveir; thi glem aldrig, kjære Sødskende, at det er Aanden, som levendegjør Ordet. Vi ansee det for overflødigt at udvikle dette nøiere, men ville blot tilføie: „Prøver Aanderne."

Emigranternes Afreise. Torsdagen den 9de Mai Kl. 8 Morgen afgik 565 skandinaviske Hellige, bestaaende af 373 Danske, 64 Norske og 128 Svenske, fra Kjøbenhavn med Dampskibet „Waldemar" til Kiel, for over Hamborg og Grimsby at fortsætte deres Reise til Utah. Indskibningen foregik med den ønskeligste Orden og Ro, og begunstigedes af smukt og behageligt Veir. Maa Herren holde sin beskyttende Haand over vore bortdragende Sødskende, at de lykkeligt maae naae Maalet for deres Reise.

Den Hellig-Aand.

(Fra „Millennial Star.")

I den nye og evige Pagt, som er oprettet med Menneskenes Børn, er der mange Ting af stor Interesse og uskatteerligt Værd for de Hellige; men øverst af alle disse staaer unegtelig den Hellig-Aand, som den kosteligste Gave, Guddommen kunde skjenke Menneskene.

Tilstedeværelsen af denne Gave, som er en Guds Kraft til Salighed, udgjør Hovedforskjellen mellem den levende Guds Kirke og de talrige Systemer, der have sit Udspring fra Mennesker.

For at denne Gave atter kunde nydes i sin Fylde, er den evige Pagt bleven fornyet, thi uden den var bleven os givet paa samme Maade som i Oldtiden, kunde Herren ikke faae oprettet en Kirke, der var beredt til at møde ham ved hans anden

Tilkommelse. Da han er uforanderlig den samme, og Saliggjørelsens Plan, som han har fuldkommet, ogsaa er uforanderlig den samme, var det nødvendigt, at en Kirke skulde opbygges paa Propheters og Apostlers Grundvold; men da Kirken, som oprettedes ved Frelserens umiddelbare Efterfølgere, blev udryddet, eller med andre Ord, da Frafaldet kom, og den oprindelige Myndighed, som var i Christi Kirke, ikke længere fandtes paa Jorden, lavede Menneskene sig Systemer efter deres eget Godtbefindende, medens der af Gaverne, Kræfterne og Embedsmændene, hvilke vare i den første christne Kirke, ikke har været mindste Spor at finde blandt dem. Og dog læse vi, at disse Gaver og Embedsmænd vare beskikkede af Herren „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse; indtil vi Alle naae til Eenhed i Troen, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder."

Hvis man nu skulde spørge om Menneskene have naaet dette Maal, vilde et kraftigt Nei lyde fra alle Oprigtiges Læber, især naar man betragter denne Gjenstand nærmere. Her er Christus sat som Mønster, efter hvilket hans Folk skulde dannes. Ved stadigt at øve os i Troen, og ved den som Følge deraf stedse tiltagende Kundskab, kunne vi fatte Guds Søn og endog kjende ham som vi nu kjendes, som skrevet staaer: „Naar vi see ham skulle vi være ham lige," og da have vi naaet Christi Fyldes voxne Alder.

For at de Hellige kunne naae denne Herlighed og Fuldkommenhed, har vor dyrebare Frelser før sin Himmelfart skjenket dem disse Gaver og indsat disse forskjellige Embedsmænd. „Men," siger Modstanderen, „vi erkjende, at disse Ting vare nødvendige i Kirkens første Dage, og at den blev bygget paa Apostlers og Propheters Grundvold, og fra hiin Tid af indtil vore Dage har den hævet sig i Skjønhed og Pragt."

Ved Tanken om en Bygning forbinde vi altid en vis Orden i Constructionen og Opførelsen; men hvad Slags Bygning bliver der vel af Christenhedens forskjelligartede Dele? Ere de som Stenene i et prægtigt Tempel nøiagtigt afpassede efter hverandre? Eller er den saakaldte christne Kirke ikke netop sammensat af de meest uligeartede Substantser, saasom Træ, Hø, Sand, osv., — Alt udgjørende en chaotisk Masse, hvilket har sin Grund i, at Bygningsmændene have forkastet den himmelske Architekts Plan og bygget efter deres egne usle, indskrænkede Begreber istedet? Men om en lille Tid vil den store Bygmester aabenbare sig, og de, der ikke ere beredte for hans Komme, ville blive sønderknuste mellem Ruinerne af deres egne møisommeligt opførte Bygninger, medens de forgjeves søge at skjule sig for hans Fortørnelses Vrede. Paa samme Tid skulle de, som have lyttet til den frelsende Røst og ere komne til Christus paa den af ham beskikkede Maade, foragtede af Menneskene, men ærede og udvalgte af Gud, befindes at være levende Stene, som i deres Sammensætning danne et skjønt, aandeligt Huus, besiddende et helligt Præstedømme, der offrer aandelige Offre, hvilke ere antagelige for Guds og Jesu Christi Aasyn. Og lader os erindre, at dersom disse Gaver eller den Hellig-Aands forskjellige Kræfter vare nødvendige for at gjøre en Hellig fuldkommen i Apostlernes Dage, er det ligesaa nødvendigt i disse Dage, for at ethvert Individ for sig kan naae det samme Maal, den samme Fylde.

Hvor taknemmelige burde ikke de Hellige være for det Privilegium, de nyde, nemlig, at al Tvivl og al Uvished er bortryddet for dem, medens deres Tro er gaaet over til en bestemt Kundskab om himmelske Ting, og midt i den verdslige

Tummel og Forvirring, der omgiver dem, oplyses deres Sti af et himmelsk Lys, hvilket, om de ere trofaste, vil straale klarere og klarere Dag for Dag, indtil det bliver fuldkommen og evig Dag.

Lader os altid ihukomme, at før vi annammede den Hellig-Aand, vare vi som livløse — vare døde i Misgjerninger og Synd; men nu, da vi ere blevne oplivede af Guds Aand, ere vi blevne nye Skabninger i Christo, og have begyndt at vandre paa Veien, der fører til Udødelighed og ere komne i Besiddelse af en Kraft, for hvilken al Modstand maa vige. Erindrer derfor altid Eders ophøiede Stilling og glemmer aldrig, hvad der kræves af Eder, thi I ere i Lyset, medens Verden sukker i Mørke, og naar der raabes Fred og Tryghed, da skal Fordærvelsen hurtig komme over den. Men I, Brødre, ere ikke i Mørket, saa at den Dag skal overrumple Eder som en Tyv; I ere Lysets Børn og Dagens Børn, vi ere ikke Nattens Børn; lader os derfor ikke sove som de Andre, men lader os vaage og være ædrue; thi de, som sove, sove om Natten, og de, som ere drukne, ere drukne om Natten. Men lader os, som ere Dagens Børn, iføre os Troens og Kjærlighedens Pantser, og som en Hjelm Saliggjørelsens Haab. Thi Gud har ikke bestemt os til Vrede, men til at bekomme Saliggjørelse ved vor Herre Jesum Christum, som døde for os, at enten vi vaage eller sove, skulle vi leve tilligemed ham. Formaner derfor hverandre, opbygger hverandre, og lever i indbyrdes Fred. (1 Thess. 5, 3-11.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Decbr. 1838. (Fortsat fra Side 237.)

Søndagen den 16de. Jeg skrev i Dag følgende Brev:

„Liberty Fængsel i Missouri, den 16de Decbr. 1838.“

„Til Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Caldwell County og alle de Hellige i Adspredelsen, som forfølges, plyndres og lide paa forskjellige Maader for Christi og Evangeliets Skyld, som Følge af en hjerteløs Pøbels Tøilesløshed og Authoriteternes Lyst til at tyrannisere os i denne Stat, og hvis Lidelser storligen forøges ved falske Brødres Ugudelighed og Samvittighedsløshed!

„Maa Guds Naade, Fred og Miskundhed hvile over Eder, og uagtet alle Eders Trængsler, kunne vi forsikkre Eder, at vore Bønner og brændende Ønsker opstige for Eders Vel ved Dag og ved Nat. Vi troe, at den Gud, som seer os her paa dette eensomme Sted, vil bønhøre os og belønne Eder aabenbart.

„Værer forvissede om, kjære Brødre, at det er for Jesu Vidnesbyrds Skyld vi ligge i Lænker i et Fængsel; men vi erkjende, at vi ansee vor Tilstand, trods vore Lidelser, for bedre end deres, der have forfulgt os, slaaet os og baaret falsk Vidnesbyrd mod os, endskjøndt det seer ud som at disse have vundet en stor Triumph over os for Nærværende. Men vi ville minde Eder om Haman og Mardochæus: I vide, at Haman kunde ikke være tilfreds, saalænge som han saae Mardochæus i Kongens Port, hvorfor han søgte Mardochæus og alle Jøderne efter Livet; men

Herren styrede det saa, at Haman blev hængt i sin egen Galge. (Esther 3.)

„Saaledes vil det ogsaa gaae med den arme Haman i de sidste Dage. De, som ved Vantro, Ugudelighed og Forfølgelse have søgt at udrydde os og Guds Folk ved at ihjelslaae og adsprede dem, og som med Overlæg og Ondskab have overleveret os i Morderes Hænder i den Hensigt at faae os dræbte — af hvilken Grund de have trukket os omtring i Lænker og kastet os i Fængsel — de, som liig Haman have behandlet os saa skandaløst, skulle vorde hængte i deres egne Galger, eller med andre Ord: de skulle falde i de samme Snarer og Fælder, de have opstillet for os, de skulle synke dybere og dybere og deres Navne udslettes, og Gud vil give dem den Løn, deres Vederstyggeligheder fortjene; thi det er fordi vi ere ærlige Mænd, der have besluttet at forsvare de Helliges Liv med Fare for vort eget, at vi behandles saaledes.

„Troe ikke, elskelige Brødre, at vi ere forsagte, som om noget Uventet havde hændt os, thi vi have forudseet alt dette, og vi have et bedre Haab end vore Forfølgere. Derfor har Herren gjort vore Skuldre stærke til at bære Byrden. Vi glæde os i vor Trængsel, fordi vi vide, Gud er med os, at han er vor Ven og at han vil frelse vor Sjæl. Vi frygte ikke dem, der kunne slaae Legemet ihjel, thi de kunne ei skade vor Aand. Vi udbede os ikke nogen Gunst af Pøbelen, ei heller af Verden, Djævelen eller hans Bundsforvandte Sectererne, eller af dem, som sværge falskeligen imod os for at faae os udryddede af Jorden. Vi have aldrig hyklet, ei heller ville vi, for derved at redde vort Liv.

„Da vi vide, at vi have bestræbt os for af ganske Hjerte, Sjæl og Sind at gjøre Guds Villie, og Alt hvad han har befalet os, og da de uagtsomme Ord, som muligen have undsluppet vore Læber, Intet have at skaffe med vore Hjerters gode Hensigter, er det tilstrækkeligt at sige, at vi ere fortørnede. Vi henvise Eder til Esaias, hvor han taler om dem, der holde et Menneske for en Synder for et Ords Skyld, og stille Snarer for dem, der straffe i Porten. (29, 31.) Vi troe, at den gamle Prophet talte Sandhed, og vi ville ikke tilbagekalde hans Ord. Vi have straffet i Porten (aabenlyst), og Menneskene have lagt Snarer for os; vi have talt, og Menneskene ansee os som Syndere derfor. Uagtet alt dette er vor Aand endnu ikke formørket, men vi føle os stærke i Herren. Erindrer Frelserens Ord: „Dersom det Lys, der er i Dig, bliver Mørke, hvor stort bliver saa ikke Mørket." (Matth. 6, 23.) Betragt Sectererne. Atter: „Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit Eget." (Matth. 15, 19.) Betragt Mr. Hinkle — en Ulv i Faareklæder. Betragt hans „Broder" John Corrill. Betragt den „elskelige Broder "Reed Peck, som hjalp ham med at bringe os til Leiren, ligesom Frelseren overantvordedes til Vagten, og som et Lam, der føres til Slagterbænken, og som et Faar, der er stumt for den, der klipper det, oplode vi ikke vor Mund.

„Disse Mænd, der ligesom Bileam vare begjerlige efter Vinding, solgte os til dem, som elskede dem, thi Verden elsker sine Egne. Jeg erindrer, hvorledes William E. McLellin kom hen til os ligesom en af Jobs Trøstere. Gud tillod, at saadanne Væsener plagede Job, men det faldt dem aldrig ind, at han skulde komme ud af sin Elendighed. Denne arme Mand (McLellin), som siger sig at være en stor Prophet, har intet andet stumt Asen at ride paa end David Whitmer, der kan fraraade ham den Galskab at drage op for at forbande Israel; og da dette Asen ikke er af samme Slags som Bileams, kunde

dets Forstand ikke tilstrækkelig oplades, uagtet Engelen viste sig for ham, men bræger Forbandelser istedetfor Velsignelser. Stakkels Asen! Hvo, som lever længe nok, vil see baade det og dets Rytter omkomme ligesom de, der omkom med Korah, eller efter den dengang udtalte Forbandelse. Hvad disse saavel som de Øvrige af deres smukke Selskab angaaer, ville vi ikke sige, at Verden elsker dem; men vi ville kun sige, at de elske Verden, og vi stille dem i Klasse med Bileam, Korah, Datan, Abiram og deres Tilhængere.

„Maaskee vore Brødre ville sige, at vi, fordi vi skrive saaledes, ere forargede paa disse Individer. Ere vi det, da er det ikke for et Ords Skyld, ei heller fordi de straffede i Porten, men fordi de have medvirket til at udgyde uskyldigt Blod. Ere de ikke Mordere i Hjertet? Er deres Samvittighed ikke brændemærket? Vi tilstaae, vi ere forargede; men Frelseren sagde, at „det er nødvendigt, at Forargelser skulle komme, men vee det Menneske, ved hvem Forargelsen kommer" (Matth. 18, 7.); og atter: „Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være stor i Himlene; thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare før Eder." (5, 11.)

„Dersom Nogen, elskelige Brødre, nogensinde har havt Ret til at gjøre Krav paa denne Forjættelse, da er det vs, thi vi vide, at Verden ikke alene hader os, men ogsaa taler allehaande Ondt om os og lyver det, af ingen anden Grund end den, at vi have gjort os Umage for at lære vore Medmennesker Jesu Christi Evangeliums Fylde.

„Efterat vi ved Hinkles Forræderi bleve bragte til Militsens Leir, have vi faaet alle de Beviser, vi kunde ønske, for at Verden hader os. Præster af alle Nutidens Secter hade os, og det endog paa det Heftigste. Generaler hade os, Oberster hade os, Soldaterne hade os, og Embedsmænd af enhver Slags hade os, ja selv de forvorpneste Gudsbespottere, de ugudeligste Drankere, de liderligste Vellystlinger — Alle hade os. Og hvad hade de os for? Ene og alene for Jesu Vidnesbyrds Skyld. Er det fordi vi ere Løgnere? Vi vide, at Rygtet har fortalt saa, men denne Beskyldning er falsk. Er det fordi vi have begaaet Forræderi mod Regjeringen, eller mod Autoriteterne i Davies County? Eller er det fordi vi have gjort os skyldige i Tyveri, Rov, Mordbrand eller andre lovstridige Handlinger i Davies County?

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ligesom Moderlandet have ogsaa de hollandsk-ostindiske Colonier, som kortelig berørt i vort forrige Nr., været hjemsøgte af frygtelige Oversvømmelser, der navnlig have ødelagt Regentskaberne i Banjumans, Bagelan, Kadu, Surakarta og Djocjokarta. Efterretninger fra Java meddele saaledes, at i de nævnte Districter omtrent 2,000 Mennesker ere omkomne, og at det vil vare mange Aar, før den ved Oversvømmelserne foraarsagede Skade vil kunne forvindes. Nøden er grændseløs; alene i Regentskabet Bagelan ere 20,000 Familier, indbefattende omtrent 50,000 Personer, uden Hjem, uden Føde eller Midler til at forskaffe sig denne.

Shanghae, den 6te Marts. I Peking i China hersker Hungersnød. Insurgenterne vinde Terrain. Japan har opfordret Englands, Frankrigs og Hollands Gesandter til at vende tilbage til Jeddo, og Opfordringen er efterkommet.

Mærkværdig Naturbegivenhed. I Videnskabernes Selskabs Møde i Paris den 29de April oplæste Selskabets Secretair, Herr Flourens, en Meddelelse fra Herr Castelnau om et Jordskjælv, som, ledsaget af en Fiskeregn, havde fundet Sted i Singapore den 16de Februar om Aftenen. Stødene gik i Retningen fra Sydvest til Nordost. Paa enkelte Mennesker virkede Bevægelsen ligesom den af et Skib i Stormveir og fremkaldte Fornemmelser, der lignede Søsyge; Jordskjælvet anrettede iøvrigt ingen videre Skade. Det efterfulgtes umiddelbart af en voldsom Regn, der vedvarede lige til den 22de om Morgenen, da pludselig henimod Kl. 9 Voldsomheden af de Regnskyl, der udgjøde sig over Byen, ligesom fordobledes. Henimod Kl. 10 om Formiddagen kom imidlertid Solen atter tilsyne, og Herr Castelnau saae nu Chineserne og Malaierne komme frem med Kurve, for at opsamle en Mængde Fisk, der fandtes i de store Vandpytter, som Regnen havde efterladt. Efterhaanden som disse Vandpytter udtørredes, saae man paa en Strækning af over 36 Tdr. Land Jordoverfladen bedækket med en Mængde døde Fisk, der alle vare af samme Slags og omtrent 9 til 10 Tommer lange. Herr Castelnau udtaler den Mening, at disse Fiske ved en Skypumpe ere opsugede af en af de større Floder paa Sumatra.

Luftsyn. Den 30te April mellem Kl. 4 og 5 Eftermiddag saaes fra Gamle Bakkehuus ved Kjøbenhavn et Luftsyn, som ikkun sjelden iagttages i vore Egne, de saakaldte Bisole. Solen skinnede klart, medens Luften dog havde et svagt diset Udseende og hist og her bar lette hvide Skystriber, da der paa begge Sider af Solen i horizontal Retning og i en Afstand af circa 22° fra samme iagttoges kredsformige, regnbuefarvede Lyspletter (Bisole). Begge Bisole, især den tilvenstre, forlængede sig udefter i en klar horizontal Lysstribe. Lodret over Solen viste sig ligeledes i 22° Afstand et svagt Fragment af en Regnbue, hvis Centrum var Solen, og næsten i Zenith, tilsyneladende i den dobbelte Afstand fra Solen, saaes et bredt, meget glimrende Parti af en anden Regnbue, der stod omvendt og altsaa vendte sin convexe Side mod Solen. Saavel i Regnbuerne som i Bisolene var den røde Farve i Spectret vendt mod Solen. Phænomenet var synligt i mere end en halv Time, efter hvilken Tid Iagttageren ikke længere fandt Leilighed til at forfølge det.

Amerika. Staden Mendoza i den sydamerikanske Stat Cuja er tildeels bleven ødelagt af et frygteligt Jordskjælv, hvorved 7,000 Mennesker omkom.

Ifølge Efterretninger, som ere indtrufne i Paris, ere Spanierne allerede landede i San Domingo i Vestindien med 7,000 Mand og 16 Kanoner. Saavel den engelske som den franske Consul havde strøget deres Flag. I Forbindelse med Borgerkrigen i de nordamerikanske Fristater bliver den spanske og franske Annexionsbevægelse paa Antillerne nævnet som en for den nærmeste Fremtid meget betydningsfuld Begivenhed, som vil kunne trænge mange af de svævende europæiske Spørgsmaal i Baggrunden.

Ifølge Efterretninger fra Washington af 15de April har Præsident Lincoln udstedt en Proclamation, ifølge hvilken han indkalder 75,000 Mand af Militsen til dermed at gjenerobre Fæstningerne. Ligeledes har han sammenkaldt Congressen, der skal møde den 4de Juli, istedetfor i December. — Præsident Davis har faaet Be-

myndigelse til at udstede Kaperbreve og opbyde 150,000 Mand Frivillie. Virginien træder ud af Forbundet, og en Proclamation af Gouverneuren anerkjender det sydlige Forbund. Nordcarolina har taget alle i samme liggende Forter i Besiddelse. Alle Slavestaterne ruste sig. Regjeringen i Washington har besluttet, at alle opbragte Kapere skulle dømmes som Sørøvere, og Præsident Lincoln har erklæret samtlige Havne i de frafaldne Stater i Blocadetilstand. — De Nordlige Staters Regjering har ladet Skibsværfterne i Norfolk i Virginien opbrænde og 11 derværende Krigsskibe ødelægge. Jernbanebroerne mellem Baltimore og Philadelphia ere blevne afbrudte, Post- og Telegraphforbindelsen mellem New York og Washington ligeledes. De Sydlige Staters Regjering har kapret Norddamperen Star of the West. Alle de Nordlige Stater organisere Tropper med stor Energi, og nogle ere allerede paa Marschen til Washington. Staten New Yorks Legislatur har voteret 3 Millioner Dollars og 30,000 Mand; Beslutningen vedtoges med 102 Stemmer mod 6. Sexten Skibe fra sydlige Havne med sydlige Ladninger ere blevne beslaglagte i New York. Efterretningerne fra de neutrale Stater synes at tyde paa, at disse ere tilboielige til at slutte sig til Syden. Fra St. Louis telegrapheres saaledes, at Gouverneur Jackson vil vægre sig ved at adlyde Troppereqvisitionen. Fra Norfolk i Virginien hedder det, at der hersker stor Glæde over Fort Sumters Fald. I Louisville i Kentucky er der holdt et stort Møde, hvori man vedtog den Resolution, at Kentucky ikke vil tillade, at Tropper marschere til de konfoedererede sydlige Stater, men vil dele disses Skjebne, hvis det kommer til Krig. — I en anden Depesche fra Washington hedder det, at Gouverneurerne i Kentucky, Virginien, Nordcarolina og Missouri ville vægre sig ved at efterkomme Troppereqvisitionerne, hvorimod Maryland vil sende Tropper. Svarene til Krigsministeren fra Gouverneurerne i hine Stater ere meget korte og bestemte; Gouverneuren i Kentucky skriver saaledes: „Til Krigsministeren. I Besvarelse af Deres Depesche meddeler jeg Dem uforbeholdent, at Kentucky ikke vil sende Tropper til det nederdrægtige Øiemed, at undertvinge dets Søster-Stater i Syden." — I Syden synes Begeistringen og Krigslysten at være uhyre. I Montgomery blev Præsident Lincolns Proclamation oplæst i Cabinettet og modtaget med skingrende Latter. Krigsministeren meddeelte, at der yderligere vilde blive indkaldt 32,000 Mand for at møde Lincolns Tropper. Forskjellige Handelshuse og Privatfolk i New Orleans skulle have tilbudt at overtage hele det af de sydlige konfoedererede Stater udskrevne Laan paa 15 Millioner Dollars. I Columbia var enhver Mand fra 16 til 60 Aar under Vaaben.

Moronis Sang.

(Ps. Nr. 164)

Hvorhen, hvorhen skal jeg nu gaae?
Forladt i Graad jeg her maa staae,
Mit Vennetal for Sværdet faldt,
Og Blodet flyder overalt.

Mit elste Folk jeg slagen seer,
Og Ingen er tilbage meer,
See Jomfru, Yngling bleg og død,
Som var i Morges sund og rød.

Min Fader Nødsels-Scenen klar
Jo skued og bestrevet har —
Hver Nephit blegned som et Liig
Ved Laman-Hærens vilde Skrig.

Med Øxe, Sværd og Pilestud
Er Nephis Slægt nu ryddet ud,
Ei skaantes Mænd, ei Barn og Mø,
Kun jeg blev levnet fra at døe.

Titusind, som jeg førte da,
Er lagt om Høien Cumorah.
Nu staaer jeg med de Tegn i Haand,
Min Fader skrev ved Herrens Aand.

Med Klage brød min Fader ud:
O, fagre Mænd, o skjønne Brud!
Hvi faldt I fra Guds Kjærlighed,
Fra evig Frelse, Liv og Fred!

Mit Liv er søgt, jeg har ei Ro,
O, Herre, lad mig hos Dig boe,
Borttag min Qval og Sorgens Braad,
For standses ei mit Øies Graad.

Saa sang Moroni, Mormons Søn,
Nu Ephraims Engel bliv og skjøn,
Da han, Nephiten, stod paa Jord
Og skued Nephistammens Mord,

At Lehis Sønner slagne laae
Foruden Skjul i Gravens Braa,
Mens Mørket fængsler deres Aand
I Underverdnens Fange-Baand.

Adresse.

H. C. Jensen,

Bogagent for Kjøbenhavns Conference, boer i Adelgade Nr. 31, 4de Bagsal, Kbhvn.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.